

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 7Co/13/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8719204292
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Branislav Breza
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2025:8719204292.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Branislava Brezu a sudcov JUDr. Anny Kovaľovej, PhD. a doc. JUDr. Petra Molitorisa, PhD. v právnej veci žalobcu Q. N., nar. XX.XX.XXXX, bývajúceho v T. D., S. č. XX/X, právne zastúpeného JUDr. Petrom Behúňom, advokátom so sídlom v Poprade, na Námestí sv. Egídia č. 44, proti žalovaným: 1/ Y. S., nar. XX.XX.XXXX, bývajúcej v M., na ul. S. č. XXX/XX a 2/ U. S., nar. XX.XX.XXXX, bývajúceho v M., na ul. S. č. XXX/XX, právne zastúpeným JUDr. Helenou Knopovou, advokátkou so sídlom v Košiciach, na ul. Štúrovej č. 20, o určenie neplatnosti nájomnej zmluvy a o vypratanie nehnuteľnosti s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Poprad zo dňa 11.10.2024 č. k. 10C 42/2019 - 613, takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Žalovaným v 1. a 2. rade sa priznáva voči žalobcovi náhrada trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Prvoinštančný súd napadnutým rozsudkom žalobu zamietol a žalovaným v 1. a 2. rade priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca sa v konaní domáhal vyslovenia neplatnosti zmluvy o nájme zo dňa 01.12.2016 uzatvorenej medzi žalobcom ako prenajímateľom a žalovanou v 1. rade ako nájomkyňou a ďalej povinnosti vypratať nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX, kat. úz. A., a to parcel č. XXXX/X - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 536 m², č. XXXX/X - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 108 m², č. XXXX/X - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 605 m², č. XXXX/X - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 306 m², ako aj neskolaudovaných rozostavaných stavieb postavených na týchto parcelách.

3. Občiansky zákonník v § 663 a nasl. upravuje nájomnú zmluvu a práva a povinnosti prenajímateľa, nájomcu, ako aj ostatné otázky týkajúce sa vzniku nájomného vzťahu, jeho zániku, užívania predmetu nájmu, či otázky nájomného ako odplaty za užívanie predmetu nájmu. Nájomná zmluva je konsenzuálnou zmluvou, t.j. vzniká v okamžiku, kedy sa zmluvné strany dohodnú na jej obsahu. Jej úprava v Občianskom zákonníku je všeobecná a platí pre celú sféru súkromného práva bez ohľadu na právny status jej subjektov, pričom podstatou nájomnej zmluvy je prenechanie cudzej veci za odplatu nájomcovi, aby ju nájomca dočasne užíval alebo aby z nej bral aj úžitky. Nájomná zmluva vzniká za podmienok dohodnutých medzi zmluvnými stranami v písomnej forme avšak zákon nevylučuje aj uzavretie nájomnej zmluvy v ústnej forme. Ak sa žalobca domáha vyslovenia neplatnosti nájomnej zmluvy, musí preukázať aj dôvod neplatnosti nájomnej zmluvy. Povinnosťou žalobcu tak je poukázať na to z akého dôvodu žiada vysloviť neplatnosť, či platnosť právneho úkonu (nájomnej zmluvy), teda či je

nájomná zmluva neplatná pre formálne alebo obsahové náležitosti, a teda či je neplatná pre rozpor s dobrými mravmi, pre výšku odplaty, pre dôvod jej uzavretia alebo to vyplýva z iných skutočností.

4. V konaní žalobca poukazoval na to, že nájomnú zmluvu so žalovanou v 1. rade nikdy neuzatvoril a nikdy nepodpísal. Dôkazné bremeno takéhoto tvrdenia, teda, že nepodpísal nájomnú zmluvu, zaťažuje v tomto prípade žalobcu. Nepreukázanie tejto skutočnosti v konaní nemôže byť na ťarchu nájomcov. Ak nájomná zmluva neexistuje, táto skutočnosť sama o sebe nie je dôvodom neplatnosti nájomnej zmluvy, pretože nemožno žiadať, aby súd vyslovil neplatnosť nájomnej zmluvy, teda právneho úkonu, ktorý nikdy nevznikol. Žalobca sa v takom prípade môže v konaní domáhať vyslovenia neexistencie nájomnej zmluvy. V konaní sa však žalobca nedomáhal vyslovenia neexistencie nájomnej zmluvy, ale vyslovenia neplatnosti právneho úkonu z dôvodu, že tento právny úkon neuzavrel, avšak túto skutočnosť nepreukázal, teda neunesol dôkazné bremeno.

5. Svedkovia navrhnutí žalobcom, a to U. B., B. O., Y. A. W., či B. Q. uvádzali len nepresne, že nevedia o nájomnej zmluve. Väčšinou vedeli len o skutočnosti, že žalovaní majú dohodnuté odkúpenie určitých nehnuteľností do jedného roka.

6. Na strane druhej svedkovia navrhnutí žalovanými vo svojich tvrdeniach poukazovali na existenciu určitej nájomnej zmluvy a platenie nájomného. Väčšina z nich videla ako dával žalovaný v 2. rade fyzicky bankovky žalobcovi a uvádzali tiež, že bolo spomínané, že si prišiel žalobca pre nájom, pričom viacerí z nich uvádzali, že žalovaní mali so žalobcom určitý presne vymedzený termín, ako to nazývali, pričom žalobca ako bolo uvádzané viacerými svedkami, si prišiel opakovane pre peniaze s formuláciou „aby mu dali na baketku“, pričom takto to opisovala aj svedkyňa M. H., ktorá z kasy priamo na pokyn vedúceho, teda žalovaného v 2. rade vyplatila žalobcovi cenu 500 eur, pretože jej bolo povedané, že si žalobca prišiel pre nájom. Pri vyplácaní nájomu bola aj A. W., ktorá opísala, že bola osobne prítomná pri vyplácaní. Vyplácanie videl aj svedok M. R., či U. V., a teda z množstva nepriamych dôkazov v spojení s kópiou nájomnej zmluvy rozporovanou žalobcom, bola ustálená existencia nájomného vzťahu a úhrad nájomného plateného formou hotovosti, a to do rúk priamo žalobcovi a v niekoľkých iných prípadoch bol nájom vyplácaný doma u žalobcu, ako uvádzal svedok B. S., a teda z uvedených dôvodov je možné konštatovať, že procesná obrana žalovaných spočívajúca aj vo vypočutí navrhnutých svedkov prevážila dôkazy, ktoré v konaní produkoval žalobca a ktorých počet bol jednak menší a to aj čo do listinných dôkazov a jednak mali slabšiu výpovednú hodnotu. Výpovede svedkov navrhovaných žalovanými boli presnejšie a v tomto smere pre súd smerodajné.

7. Svedecké výpovede sa u viacerých svedkov zhodovali aj v tvrdení, že medzi žalobcom a žalovanými bola ústna dohoda o neskoršom odpredaji rozostavaných nehnuteľností spolu s pozemkami, a to po ich dokončení, ako to vyplýva z výpovede svedkov U. V., M. R., B. S., A. W., B. J., ale aj z výpovede svedkov navrhnutých samotným žalobcom, a to Mgr. U. B., B. O. i svedka Ing. A. W. a napokon i svedka B. Q.. Aj uvedené svedectvá ako nepriamy dôkaz poukazujú na existenciu určitej ústnej dohody medzi sporovými stranami, ktorej predmetom malo byť užívanie nehnuteľností a ich následné odkúpenie žalovanými a toto užívanie sa uskutočňovalo za odplatu, teda nájomné poskytované priamymi platbami žalovanými do rúk žalobcu.

8. S prihliadnutím na uvedené súd prvej inštancie dospel k záveru, že medzi procesnými stranami bola uzavretá ústna nájomná zmluva, lebo žalobca súdu v konaní nepreukázal opak, a to s poukazom na kópiu nájomnej zmluvy predloženú v konaní. Keby aj žalobca bol v konaní preukázal, že písomná nájomná zmluva neexistuje, z nepriamych dôkazov vyplýva existencia ústnej nájomnej zmluvy s obsahom takým ako to vyplýva z nájomnej zmluvy zo dňa 01.12.2016 a aj vyplácanie odplaty za užívanie objektov nepriamo potvrdzuje existenciu nájomného vzťahu, teda nájomu, na ktoré poukazovali viacerí svedkovia navrhovaní žalovanými, a to jednak M. H., M. R., B. S., A. W., ale i B. J., W. V. a W. V..

9. Žalovaní v konaní predložili fotokópiu nájomnej zmluvy zo dňa 01.12.2016 uzatvorenej medzi žalobcom a žalovanou v 1. rade, v zmysle ktorej boli nehnuteľnosti prenajaté žalobcom na dobu určitú, a to do 01.12.2026 za mesačné nájomné vo výške 500 eur. Žalobca, ani žalovaní nepredložili súdu originál nájomnej zmluvy, a to každý z nich z iného dôvodu. Čo sa týka žalobcu, tento tvrdil, že takúto zmluvu nikdy nepodpísal, že sa jedná o plagiát a ani ho nemá k dispozícii, Žalovaní poukazovali na to, že im žalobca za asistencie súkromnej bezpečnostnej služby vnikol do obývaných priestorov a pravdepodobne spolu s inými dokladmi im bol originál nájomnej zmluvy odcudzený.

nájomnej zmluve. Neexistuje akýkoľvek argument, ktorý by bol schopný logickým spôsobom odôvodniť takýto údajný krok žalobcu, ktorým by sám seba ukrátil o pol milióna eur na hodnote týchto nehnuteľností. Žalobca by nikdy nedal predmetné nehnuteľnosti do nájmu za sumu 500 eur mesačne. Naopak, z vykonaného dokazovania dokonca zo svedeckých výpovedí svedkov na strane žalovaných vyplynulo, že svedkovia uvádzajú rôzne výšky platenia nájomného, niekedy 500 eur, inokedy 1.000 eur, preto prvoinštančný súd nemohol konštatovať, že výška odplaty bola ustálená a nesporná.

19. Okrem toho, od nikoho nemožno spravodlivo požadovať, aby preukazoval reálnu neexistenciu určitej skutočnosti. V tomto prípade bolo povinnosťou súdu náležite svoje rozhodnutie odôvodniť a riadne uviesť argumenty, prečo žalobu zamietol. Je objektívne nemožné preukazovať negatívnu skutočnosť - niečo, čo sa nestalo, niečo čo neexistuje. V tomto prípade sa presúva dôkazné bremeno na žalovaných, ktorí opak nepreukázali. Bolo teda jednoznačne úlohou súdu spoľahlivo bez pochybností a domnieok spravodlivo rozhodnúť o veci. Z uvedeného dôvodu je rozsudok arbitrárny, predčasný a nesprávny, čo má za následok porušenie procesných práv žalobcu a jeho práva na spravodlivý proces.

20. Žalovaní navrhli rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

21. Odvolací súd v zmysle zásad ust. § 379, § 380 a § 381 C.s.p. preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, vec prejednal bez nariadenia pojednávania a zistil, že odvolanie žalobcu nie je opodstatnené.

22. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

23. Pokiaľ ide o námietky žalobcu o porušení jeho práva na spravodlivý proces s týmito nie je možné sa stotožniť.

24. Pod porušením práva na spravodlivý proces treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom odmietnutia spravodlivosti.

25. Na rokovaní Občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR, ktoré sa uskutočnilo 03. decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) O.s.p. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) O.s.p.“.

26. Uvedené stanovisko, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, je potrebné považovať za plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci. Obsah spisu nedáva žiadny podklad pre to, aby sa na daný prípad uplatnila druhá veta tohto stanoviska, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napr. vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém, prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok justičný omyl.

27. Je nevyhnutné poznamenať, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.

28. Odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančného súdu obsahuje náležité vysvetlenie dôvodov, na ktorých prvoinštančný súd založil svoje rozhodnutie a jeho postup bol v súlade s ust. § 220 ods. 2 C.s.p.

29. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, prebral a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov. Pod procesným postupom sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a măriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní. Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. Postupom súdu možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

30. Dôkazy a tvrdenia strán sporu hodnotí súd podľa svojej úvahy a v súlade s princípmi, na ktorých spočíva tento zákon. Žiaden dôkaz nemá predpísanú dôkaznú zákonnú silu (článok 15 Základných princíпов Civilného sporového poriadku). Rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (§ 185 ods. 1 C.s.p.) a nie strán sporu.

31. Okrem základných princíпов je hodnotenie dôkazov upravené v ust. § 191 C.s.p. Vychádzajúc z tohto ustanovenia, dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Vierohodnosť každého vykonaného dôkazu môže byť spochybnená, ak zákon neustanovuje inak.

32. Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako má z hľadiska pravdivosti ten ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov. Každý vykonaný dôkaz môže byť prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany spochybnený tým, že sa pripúšťa dôkaz opaku dokazovanej skutočnosti. Inak povedané, žiaden dôkaz nedisponuje predpísanou legálnou silou, ktorá by nepripúšťala dôkaz svojho opaku.

33. Cieľom dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na strane sporu bez ohľadu na jej procesné postavenie. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých stranou sporu v opačnom procesnom postavení, než je strana sporu, ktorá nespĺnila alebo nedostatočne splnila svoju dôkaznú povinnosť. Splnenie dôkaznej povinnosti neznamená automaticky unesenie dôkazného bremena. Dôkazným bremenom v spojitosti s dôkaznou povinnosťou sa rozumie zodpovednosť strany sporu za výsledok konania, ktorý závisí od zistení z navrhnutých a vykonaných dôkazov. V praxi môžu navrhnuté dôkazy vyznieť ako nepoužiteľné zdroje informácií vo vzťahu k uplatnenej súdnej ochrane bez zreteľa na procesné postavenie strany sporu. Zmysel uplatňovania dôkazného bremena spočíva v zabezpečení reálneho uplatnenia základného práva na súdnu ochranu aj v prípadoch, v ktorých sa vykonajú všetky navrhnuté dôkazy a súd napriek tomu nemá jednoznačný skutkový základ pre svoje rozhodnutie. V takom prípade musí rozhodnúť v situácii dôkaznej núdze, ktorej dopad pričíta tej strane, na ktorej predovšetkým podľa predpisov hmotného práva leží dôkazné bremeno, t.j. zodpovednosť za preukázanie skutočnosti významných z hľadiska hmotného práva.

34. V danom prípade, ako to vyplýva z obsahu spisu, bol to práve žalobca, ktorý v podanej žalobe spochybnil existenciu nájomnej zmluvy uzatvorenej so žalovanými v 1. a 2. rade. Ak nájomnú zmluvu zo dňa 01.12.2016 označil za falzifikát spracovaný dodatočne zo strany žalovaných, bolo na žalobcoví, aby tieto svoje tvrdenia hodnoverným spôsobom preukázal. V tomto smere tak ako na to správne poukazuje prvoinštančný súd, si svoju dôkaznú povinnosť nespĺnil a teda v spore neuniesol svoje

dôkazné bremeno. Záver o uzatvorení nájomnej zmluvy minimálne v ústnej forme má preto oporu vo vykonanom dokazovaní.

35. Za správnu nemožno považovať ani námietku žalobcu o potrebe aplikácie ustanovení zák. č. 116/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov na prejednávajúcu vec. Zákon č. 116/1990 Zb. vymedzuje predmet svojej úpravy v ust. § 1 tak, že sa vzťahuje: a) na nebytové priestory, ktorými sú miestnosti alebo súbory miestností, ktoré podľa rozhodnutia stavebného úradu sú určené na iné účely ako na bývanie; nebytovými priestormi nie sú príslušenstvo bytu ani spoločné priestory domu; b) na byty, pri ktorých bol udelený súhlas na ich užívanie na nebytové účely. Predmetom občianskoprávných vzťahov môžu byť tiež byty alebo nebytové priestory (§ 118 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Z ust. § 1 zák. č. 116/1990 Zb. je však zrejmé, že zákon sa vzťahuje len na nebytové priestory a za určitých okolností aj na byty. Nevzťahuje sa však na predmety občianskoprávných vzťahov uvedené v § 118 ods. 1 Občianskeho zákonníka. V tomto smere je len samozrejmé, že je rozdiel medzi uvedenými predmetmi, a preto treba rozlišovať nebytové priestory na jednej strane a nehnuteľné veci na strane druhej. Z ust. § 1 zák. č. 116/1990 Zb. teda v žiadnom prípade nemožno vyvodiť, že by sa tento zákon vzťahoval aj na zmluvy o nájme nehnuteľností (pozemkov alebo budov), a to bez ohľadu na to, že súčasťou týchto nehnuteľností môžu byť i nebytové priestory (čo je takmer vždy pravidelné). K tomuto záveru dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozsudku zo dňa 31.03.2003 vydanom vo veci MCdo 251/02.

36. V danej veci neboli predmetom nájmu nebytové priestory, ale išlo o súbor nehnuteľností pozostávajúci z pozemkov a rozostavaných stavieb. Za takejto situácie aplikácia ust. § 663 a nasl. Občianskeho zákonníka upravujúcich nájomnú zmluvu na prejednávajúcu vec bola opodstatnená.

37. Právne bezvýznamnou je tiež námietka žalobcu vo vzťahu k záveru o ustálenosti a nespornosti výšky nájomného. Z ust. § 663 Občianskeho zákonníka vyplýva, že medzi pojmové znaky nájomnej zmluvy patrí okrem iného aj odplatný charakter zmluvy, pričom dotknuté ustanovenie medzi povinné znaky nájomnej zmluvy nezaraďuje už dojednanie o konkrétnej výške odplaty. Naopak nájomnú zmluvu možno uzavrieť aj bez dohody o výške nájomného, o čom svedčí aj znenie § 671 ods. 1 Občianskeho zákonníka, z ktorého vyplýva, že nájomca je povinný platiť nájomné podľa zmluvy, inak nájomné obvyklé v čase uzatvorenia zmluvy s prihliadnutím na hodnotu prenajatej veci a spôsob jej užívania. Preto aj v prípade ak medzi žalobcom a žalovanými nebola dojednaná výška nájomného (ktorá však dojednaná bola), nemalo by to za následok neexistenciu, či neplatnosť nájomnej zmluvy. Odplata sa pri nájomnej zmluve označuje ako nájomné, pričom absencia dojednania o výške nájomného neznamená ešte neplatnosť nájomnej zmluvy.

38. Vo vzťahu k znaleckému posudku č. XX/XXXX zo dňa 20.11.2024 je potrebné zdôrazniť, že tento bol predložený do spisu až potom, čo súd prvej inštancie na pojednávaní konanom dňa 11.10.2024 vyhlásil dokazovanie za skončené a následne žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol. V tejto súvislosti je právne významné ust. § 154 C.s.p., podľa ktorého prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí.

39. Zákonná koncentrácia konania upravená v ust. § 154 C.s.p. predstavuje objektívnu časovú hranicu pre uplatnenie prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany, ktorá môže byť ešte sprísnená uplatnením sudcovskej koncentrácie. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí, samozrejme, ak súd neaplikoval sudcovskú koncentráciu konania. V rámci pripomienkového konania k novej právnej úprave predkladateľ zdôraznil, že možnosť ďalšieho dokazovania po vyhlásení uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí, v civilnom sporovom poriadku neprichádza do úvahy.

40. Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd postupom vyplývajúcim z ust. § 387 C.s.p. rozsudok ako vecne správny potvrdil.

41. Zároveň v odvolacom konaní úspešným žalovaným v 1. a 2. rade bola priznaná náhrada trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % v súlade so ust. § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, ods. 2 C.s.p s tým, že o výške náhrady týchto trov rozhodne súd prvej inštancie.

42. Rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 C.s.p.).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).